

Juryleden:

Joop van Caldenborgh
Ineke Hans
Marlies Rohmer

Voorzitter: Flos Wildschut
Secretaris: Mirjam Beerman

Wim van Krimpen

De jury van de Benno Premselaprijs heeft gezocht naar een genereus en buitenissig persoon, iemand die meer doet dan uit hoofde van een functie verwacht mag worden. Zo kwam de jury al snel uit bij Wim van Krimpen als laureaat voor deze prijs.

Het cv van Wim van Krimpen is op hoofdlijnen bekend. De domineeszoon die rechten studeerde en in 1964 begon met het organiseren van woonbeurzen, waaronder de *Hippy Happy beurs voor tieners en twens* met als legendarisch wapenfeit het optreden van Jimmy Hendrix. In de jaren zeventig begon hij zijn eigen galerie en in 1982 combineerde hij handelsgeest en liefde voor hedendaagse kunst door het initiëren van de KunstRai, de succesvolle kunstbeurs die inmiddels is uitgegroeid tot Art Amsterdam. Vervolgens was Van Krimpen betrokken bij de bouw en ontwikkeling van de Kunsthal Rotterdam, het eerste museum in Nederland zonder collectie. Ondanks de scepsis van velen heeft hij gedurende twaalf jaar als directeur van dit nieuwe fenomeen een goed functionerend bolwerk weten te creëren. Daarna volgden directeurschappen bij het Fries Museum en het Haags Gemeentemuseum. Dit laatste museum heeft hij stevig op de kaart gezet met een continue stroom van succesvolle tentoonstellingen en door toevoeging van drie nieuwe instellingen: het GEM, het Fotomuseum en het Gemak, centrum voor kunst, politiek en debat.

Het voornaamste beeld dat uit de loopbaan van Wim van Krimpen opstijgt is dat van een bevlogen doener, de verpersoonlijking van het cultureel ondernemerschap. Dat geldt ook voor de zijpaden die hij in zijn cv bewandelt: de talloze initiatieven waar hij als bestuurder, initiator of pleitbezorger bij betrokken is. Soms betreft het grootschalige projecten als Den Haag culturele hoofdstad, soms zijn het kleine initiatieven zoals de plaatsing van kunstwerken op een landtong in de Maasvlakte. Hoe omvangrijk of bescheiden ook, voortdurend is Wim van Krimpen bezig om een platform te creëren voor hedendaagse beeldende kunst, vormgeving en fotografie. Waar mogelijk probeert hij daarbij altijd zo veel mogelijk jonge Nederlandse kunstenaars te betrekken en te presenteren.

Tijdens zijn hele loopbaan heeft Wim van Krimpen nooit gebrek gehad aan persaandacht, overigens lang niet altijd lovend. De typeringen in oude krantenartikelen buitelen over elkaar heen: straatvechter, doordouwer, enfant terrible van de Nederlandse kunstwereld, volbloed outsider, non-conformist. Sommigen vinden hem te populistisch, en inderdaad Wim van Krimpen is wars van intellectualisme en elitarisme. Het enige dat voor hem telt is de vraag hoe hedendaagse kunst dichter onder de mensen te krijgen. Daarbij heeft hij zich ook altijd ingezet voor cultuureducatie. Het initiatief voor de Kinderkunsthal is daar een voorbeeld van, maar ook de ideeën die hij als adviseur van bedrijfscollecties aandraagt om het personeel daadwerkelijk voor kunst te interesseren. Anderen vinden hem te autoritair, en inderdaad Wim van Krimpen is veeleisend en houdt niet van al te veel inspraak. Dat staat dan weer haaks op de stunt die hij in het Fries Museum uithaalde door het publiek te laten stemmen over het al dan niet voortzetten van zijn directeurschap.

Van Krimpen staat bekend om zijn openhartigheid en de continue strijd die hij levert met ambtenaren, collega's en kunstpauzen. Hij doet dat vanuit een rotsvaste overtuiging, dezelfde overtuiging waarmee hij beleidsmakers op allerlei niveaus graag van advies dient, steeds weer met het doel om meer mensen in aanraking te brengen met kunst en cultuur. Deze betrokkenheid toont hij bijvoorbeeld ook door zijn poging om zelf actief de politiek in te gaan of door zijn besluit om toe te treden tot de Amsterdamse Kunstraad, nadat hij zich vorig jaar weer als galeriehouder in Amsterdam vestigde. De motivatie waarmee hij zich een jaar later uit dit adviesorgaan terugtrok is veelzeggend: "Ik zie (...) geen mogelijkheden iets (op) te bouwen, de reden van mijn 'bestaan'".

Stimulerend, inventief en bevlogen zijn drie typeringen die de jury aan deze lange lijst wil toevoegen en die zij in Van Krimpen bewondert. Daarom besloot de jury unaniem tot het toekennen van de Benno Premselaprijs aan Wim van Krimpen.